την υποβολή αιτήσεως επανεξετάσεως, μετά τη λήξη της προθεσμίας υποβολής ενστάσεως, βλαπτικής αποφάσεως, ο ενδιαφερόμενος όμως οφείλει να προσβάλλει τη ρητή ή σιωπηρή απόρριψη της αιτήσεως αυτής εντός της προθεσμίας του άρθρου 90, παράγραφος 2, του ΚΥΚ, χωρίς η υποβολή νέας αιτήσεως επανεξετάσεως να μπορεί να κινήσει εκ νέου ή να παρατείνει την εν λόγω προθεσμία. Πράγματι, η παρεχόμενη από το άρθρο 90, παράγραφος 1, του ΚΥΚ, σε κάθε υπάλληλο ευχέρεια να ζητήσει από την αρμόδια για τους διορισμούς αρχή να λάβει γι' αυτόν απόφαση δεν επιτρέπει να παραμερισθούν οι προθεσμίες υποβολής ενστάσεως και ασκήσεως προσφυγής των άρθρων 90 και 91 του ΚΥΚ, αμφισβητώντας εμμέσως προηγούμενη απόφαση που δεν είχε προσβληθεί εμπροθέσμως.

2. Ναι μεν το άρθρο 91, παράγραφος 3, του ΚΥΚ προβλέπει ότι, σε περίπτωση που κατόπιν σιωπηρής απορριπτικής αποφάσεως, αλλά εντός της προθεσμίας ασκήσεως προσφυγής, ληφθεί ρητή απόφαση για την απόρριψη αιτήματος, η προθεσμία ασκήσεως προσφυγής αρχίζει εκ νέου, η διάταξη όμως αυτή δεν μπορεί να εφαρμοσθεί στο στάδιο της αιτήσεως και πριν από την υποβολή ενστάσεως. Αφενός μεν, εφόσον πρόκειται για διάταξη που αφορά τον τρόπο υπολογισμού της προθεσμίας ασκήσεως προσφυγής, πρέπει να ερμηνευθεί αυστηρά και κατά γράμμα. Αφετέρου δε, η ρητή απόρριψη αιτήσεως, μετά από σιωπηρή απόρριψη της ίδιας αιτήσεως, αποτελεί αμιγώς βεβαιωτική πράξη που δεν μπορεί, ως εκ της ιδιότητάς της αυτής, να κινήσει εκ νέου την προθεσμία του άρθρου 90, παράγραφος 2, του ΚΥΚ για την υποβολή ενστάσεως.

ΔΙΑΤΑΞΗ ΤΟΥ ΠΡΟΕΔΡΟΥ ΤΟΥ ΠΕΜΠΤΟΥ ΤΜΗΜΑΤΟΣ ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟΥ
της 14ης Ιουλίου 1993 *

Στην υπόθεση T-55/92,

Josephus Knijff, έκτακτος υπάλληλος του Ελεγκτικού Συνεδρίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, κάτοικος Λουξεμβούργου, εκπροσωπούμενος από τον Jean-Paul Noesen, δικηγόρο Λουξεμβούργου, με αντίκλητο τον ίδιο δικηγόρο, 18, rue des Glacis,

προσφεύγων,

κατά

* Γλώσσα διαδικασίας: η γαλλική.

Ελεγκτικού Συνεδρίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, εκπροσωπούμενου από τους Jean-Marie Sténier και Jan Inghelram, μέλη της Νομικής Υπηρεσίας, με τόπο επιδόσεων την έδρα του Ελεγκτικού Συνεδρίου, 12, rue Alcide de Gasperi, Kirchberg,

καθού,

που έχει ως αντικείμενο την ακύρωση των αποφάσεων του Ελεγκτικού Συνεδρίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων περί κατατάξεως του προσφεύγοντος στο πλαίσιο της συμβάσεώς του ως επικουρικού υπαλλήλου της 11ης Ιουλίου 1992 και της συμβάσεώς του ως εκτάκτου υπαλλήλου της 10ης Οκτωβρίου 1992,

Ο ΠΡΟΕΔΡΟΣ ΤΟΥ ΠΕΜΠΤΟΥ
ΤΜΗΜΑΤΟΣ ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟΥ
ΤΩΝ ΕΥΡΩΠΑΪΚΩΝ ΚΟΙΝΟΤΗΤΩΝ

εκδίδει την ακόλουθη

Διάταξη

Πραγματικά περιστατικά και διαδικασία

1 Ο προσφεύγων είναι υπάλληλος του ολλανδικού Algemene Rekenkamer, αποσπασμένος στο Ελεγκτικό Συνέδριο των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (στο εξής: Ελεγκτικό Συνέδριο) από τις 15 Ιουλίου 1986. Κατά τη διάρκεια αυτής της περιόδου αποσπάσεως, ήταν συμβαλλόμενος στις ακόλουθες συμβάσεις:

— από τις 15 Ιουλίου 1986 ως τις 14 Ιουλίου 1988, σύμβαση επικουρικού υπαλλήλου με κατάταξη στον βαθμό Α 4, κλιμάκιο 4·

— από τις 15 Ιουλίου 1988 ως τις 14 Ιουλίου 1990, μετά από ανανέωση της πρώτης αυτής συμβάσεως, όμοια σύμβαση εκτάκτου υπαλλήλου με κατάταξη στον βαθμό Α 4, κλιμάκιο 4·

— από τις 15 Ιουλίου 1990 ως τις 12 Οκτωβρίου 1990, σύμβαση επικουρικού υπαλλήλου με κατάταξη στην ομάδα ΙΙ, τάξη 4, της κατηγορίας Α·

— από τις 13 Οκτωβρίου 1990 ως τις 12 Οκτωβρίου 1995, σύμβαση εκτάκτου υπαλλήλου με κατάταξη στον βαθμό Α 5, κλιμάκιο 3.

2 Ο συμβάσεις της περιόδου από 15 Ιουλίου 1986 ως 14 Ιουλίου 1990 ενέπιπταν στο πεδίο εφαρμογής ρυθμίσεως που έχει θεσπιστεί από το ίδιο το Ελεγκτικό Συνέδριο και που επέτρεπε να προσλαμβάνονται ως έκτακτοι εθνικοί υπάλληλοι επιλεγόμενοι κατόπιν διαβουλεύσεως με τα εθνικά ελεγκτικά όργανα (στο εξής: ΕΕΟ). Οι συμβάσεις των προσλαμβανομένων μ' αυτόν τον τρόπο υπαλλήλων περιορίζονται σε δύο έτη, αλλά μπορούν να ανανεώνονται κατά διαδοχικές διετείς περιόδους. Η ρύθμιση που ίσχυε ως το 1991 επέτρεπε μία μόνο ανανέωση.

3 Με έγγραφο της 9ης Φεβρουαρίου 1990, το Ελεγκτικό Συνέδριο πληροφόρησε το Algemene Rekenkamer ότι η σύμβαση του προσφεύγοντος έληγε στις 14 Ιουλίου 1990, ότι η ρύθμιση δεν επέτρεπε παράταση της αποσπάσεώς του πέραν της ημερομηνίας αυτής και ότι έπρεπε επομένως να κινήσει τη διαδικασία προσλήψεως του αντικαταστάτη του. Η διαδικασία αυτή κατέληξε στην πρόσληψη του W. από τις 15 Σεπτεμβρίου 1990.

4 Με υπηρεσιακό σημείωμα της 5ης Ιουλίου 1990, το μέλος του Ελεγκτικού Συνεδρίου που είναι υπεύθυνο για τον τομέα στον οποίο υπηρετούσε ο προσφεύγων ζήτησε να δοθεί στον προσφεύγοντα σύμβαση επικουρικού υπαλλήλου τριών μηνών, μετά τη λήξη της συμβάσεώς του ως εκτάκτου υπαλλήλου, για να ολοκληρωθεί μια έκθεση για την οποία θεωρούνταν απαραίτητη η συμβολή του.

5 Υπό τις περιστάσεις αυτές συνήφθη στις 11 Ιουλίου 1990 σύμβαση επικουρικού υπαλλήλου για την περίοδο από 15 Ιουλίου 1990 ως 12 Οκτωβρίου 1990 με κατάταξη του προσφεύγοντος στην κατηγορία Α, ομάδα ΙΙ, τάξη 4.

6 Με έγγραφο της 12ης Ιουλίου 1990, το Ελεγκτικό Συνέδριο ζήτησε από το Algemene Rekenkamer να παραταθεί κατ' εξαίρεση η απόσπαση του προσφεύγοντος για λόγους υπηρεσιακούς.

7 Στις 18 και 19 Ιουλίου 1990, ο προσφεύγων μετέσχε στις γραπτές και στις προφορικές εξετάσεις μιας διαδικασίας επιλογής για την πρόσληψη εκτάκτου κυρίου υπαλλήλου διοικήσεως της ομάδας ελεγκτών ΙΙΙ.

8 Με έγγραφο της 18ης Σεπτεμβρίου 1990, το Ελεγκτικό Συνέδριο πληροφόρησε το Algemene Rekenkamer ότι ο προσφεύγων πέτυχε σ' αυτή τη διαδικασία επιλογής και ότι ήταν διατεθειμένο να τον προσλάβει για περίοδο πέντε ετών υπό την επιφύλαξη συναινέσεώς του. Με έγγραφο της 25ης Σεπτεμβρίου 1990, το Algemene Rekenkamer συνήνεσε στην πρόσληψη του προσφεύγοντος.

9 Με έγγραφο της 12ης Οκτωβρίου 1990, το Ελεγκτικό Συνέδριο πληροφόρησε τον προσφεύγοντα ότι αποφάσισε να του προτείνει θέση εκτάκτου υπαλλήλου για πέντε έτη. Το έγγραφο αυτό προβλέπει στην παράγραφο 2: «Οι αποδοχές σας θα υπολογισθούν με βάση την κατάταξή σας στην κατηγορία Α, βαθμό 5, κλιμάκιο 3 (...)». Αυθημερόν, ο προσφεύγων υπέγραψε την τελευταία σύμβαση — σύμβαση εκτάκτου υπαλλήλου για την περίοδο από 13 Οκτωβρίου 1990 ως 12 Οκτωβρίου 1995, με κατάταξη στον βαθμό Α 5, κλιμάκιο 3.

10 Στις 21 Φεβρουαρίου 1991, το Ελεγκτικό Συνέδριο εξέδωσε την απόφαση 91/17, για την αναζήτηση, την επιλογή και την κατάταξη των υπαλλήλων που θα

προσλαμβάνονται σε έκτακτες θέσεις, μετά από διαβούλευση με τα ΕΕΟ, η οποία ίσχυσε αυθημερόν. Η απόφαση αυτή κατήργησε τον περιορισμό της ανανεώσεως των συμβάσεων των εν λόγω εκτάκτων υπαλλήλων. Ενώ, σύμφωνα με τους παλαιούς κανόνες, οι συμβάσεις εκτάκτων υπαλλήλων προσλαμβανομένων κατόπιν διαβουλεύσεως με τα ΕΕΟ μπορούσαν να ανανεωθούν για μία μόνο διετία, η απόφαση 91/17 ορίζει ότι μπορούν να ανανεώνονται κατά διαδοχικές διετείς περιόδους.

11 Με έγγραφο της 7ης Μαρτίου 1991, ο προσφεύγων ζήτησε από τον Γενικό Γραμματέα του Ελεγκτικού Συνεδρίου να ανακαταταγεί έτσι ώστε η σταδιοδρομία του, η οποία άρχισε κατά την πρόσληψή του τον Ιούλιο του 1986 με τον βαθμό Α 4, κλιμάκιο 4, να προχωρήσει κατά τρόπο σύμφωνο με το άρθρο 44 του Κανονισμού Υπηρεσιακής Καταστάσεως των Υπαλλήλων (στο εξής: ΚΥΚ).

12 Με έγγραφο της 15ης Μαρτίου 1991, ο Γενικός Γραμματέας απέρριψε την αίτηση αυτή, αφενός μεν, για τον λόγο ότι τον Οκτώβριο του 1990 ο προσφεύγων είχε προσληφθεί βάσει συμβάσεως εκτάκτου υπαλλήλου η οποία ουδόλως μπορούσε να εξομοιωθεί με τις συμβάσεις δυνάμει των οποίων είχε προσληφθεί προηγουμένως — εν προκειμένω, επρόκειτο για πρόσληψη κατόπιν διαβουλεύσεως με τα ΕΕΟ — αφετέρου δε, για τον λόγο ότι, όταν αποδέχθηκε τη σύμβαση προσλήψεως τον Οκτώβριο του 1990, αποδέχθηκε και την κατάταξη που όριζε η σύμβαση αυτή. Το έγγραφο αυτό το οποίο ήταν γραμμένο σε χαρτί που φέρει επικεφαλίδα του Γενικού Γραμματέα του Ελεγκτικού Συνεδρίου και φέρει τυπωμένο στο τέλος της σελίδας το όνομά του, δεν φέρει πάντως την ιδιόχειρη υπογραφή αυτού του τελευταίου.

13 Με έγγραφο της 10ης Ιουνίου 1991, ο προσφεύγων επανέλαβε το αρχικό του αίτημα ανακατατάξεως και υπέβαλε επικουρικά αίτημα που αφορούσε την εκκαθάριση των αποδοχών που είχε να λαμβάνει μεταξύ 15ης Ιουλίου 1986 και 14ης Ιουλίου 1990. Ο προσφεύγων σημειώνει σ' αυτό το έγγραφο ότι το έγγραφο της 15ης Μαρτίου 1991 είναι ανυπόγραφο.

14 Με έγγραφο της 26ης Αυγούστου 1991, ο Γενικός Γραμματέας επιβεβαίωσε την απόφασή του της 15ης Μαρτίου 1991, απορρίπτοντας την αίτηση ανακατατάξεως.

15 Στις 22 Νοεμβρίου 1991, ο προσφεύγων υπέβαλε ένσταση κατά του εν λόγω εγγράφου της 26ης Αυγούστου 1991.

16 Στις 6 Μαΐου 1992, ο Γενικός Γραμματέας του Ελεγκτικού Συνεδρίου απέρριψε αυτή την ένσταση, κατά το μέτρο που αφορούσε το αίτημα ανακατατάξεως, ως εκπρόθεσμη και, εν πάση περιπτώσει, ως αβάσιμη για τους λόγους που εξετίθεντο στις προηγούμενες αποφάσεις.

17 Υπό τις περιστάσεις αυτές, με δικόγραφο που πρωτοκολλήθηκε στη Γραμματεία του Πρωτοδικείου στις 3 Αυγούστου 1992, ο προσφεύγων άσκησε προσφυγή κατά της αποφάσεως που απέρριψε την ένστασή του και κατά των προηγουμένων αποφάσεων.

18 Ελλείψει καταθέσεως υπομνήματος αντικρούσεως εκ μέρους του Ελεγκτικού Συνεδρίου εντός της προβλεπομένης προθεσμίας, ο προσφεύγων ζήτησε, με έγγραφο της 5ης Οκτωβρίου 1992, να εκδώσει το Πρωτοδικείο ερήμην απόφαση.

19 Ο προσφεύγων αγόρευσε ενώπιον του Πρωτοδικείου στις 10 Νοεμβρίου 1992. Κατά τη συνεδρίαση αυτή απέσυρε το αίτημά του εκδόσεως ερήμην αποφάσεως και ζήτησε από το Πρωτοδικείο να δώσει στο καθού τη δυνατότητα να υποβάλει υπόμνημα αντικρούσεως.

20 Η υπόλοιπη έγγραφη διαδικασία διεξήχθη κανονικά.

21 Ο προσφεύγων ζητεί από το Πρωτοδικείο:

— να κρίνει την παρούσα προσφυγή τύποις παραδεκτή·

— να την κρίνει επίσης βάσιμη·

ε πομένως, να ακυρώσει τις αποφάσεις της αρμόδιας για τους διορισμούς αρχής (στο εξής: ΑΔΑ) της 15ης Μαρτίου 1991 και της 26ης Αυγούστου 1991, με τις οποίες αποκρούστηκε το αίτημα του προσφεύγοντος περί αναθεωρήσεως της ανακατατάξεώς του, και την απόφαση της ΑΔΑ της 6ης Μαΐου 1992, που εκδόθηκε μετά την ένσταση που άσκησε κατ' εφαρμογή του άρθρου 90, παράγραφος 2, του ΚΥΚ.

— να καταδικάσει το καθού στα δικαστικά έξοδα.

22 Το καθού ζητεί από το Πρωτοδικείο:

— να απορρίψει την προσφυγή ως απαράδεκτη, άλλως ως αβάσιμη·

— να επιβάλει σε κάθε διάδικο τα δικά του δικαστικά έξοδα.

Επί του παραδεκτού

23 Κατά το άρθρο 111 του Κανονισμού Διαδικασίας, όταν η προσφυγή είναι προδήλως απαράδεκτη, το Πρωτοδικείο μπορεί, χωρίς να συνεχίσει τη διαδικασία, να αποφανθεί με αιτιολογημένη διάταξη. Εν προκειμένω, το Πρωτοδικείο, το οποίο θεωρεί ότι έχει επαρκώς διαφωτιστεί από τα στοιχεία του φακέλου, κρίνει ότι δεν συντρέχει λόγος συνεχίσεως της διαδικασίας.

Επιχειρήματα των διαδίκων

24 Το καθού αμφισβητεί το παραδεκτό της προσφυγής, για τον λόγο ότι η ένσταση υποβλήθηκε πέραν της τρίμηνης προθεσμίας του άρθρου 90,

παράγραφος 2, του ΚΥΚ. Θεωρεί ότι βλαπτικές πράξεις είναι εκείνες που περιείχαν την κατάταξη του προσφεύγοντος, δηλαδή οι συμβάσεις που υπογράφηκαν στις 11 Ιουλίου 1990 και 12 Οκτωβρίου 1990, και προβάλλει ότι οι συμβάσεις αυτές σαφώς δεν προσβλήθηκαν εμπροθέσμως.

25 Με το δικόγραφο της προσφυγής του, ο προσφεύγων επικαλείται την έναρξη της ισχύος της αποφάσεως 91/17 ως νέο ουσιώδες περιστατικό που δικαιολογεί την υποβολή, μετά τη λήξη της προθεσμίας ασκήσεως ενστάσεως, αιτήσεως επανεξετάσεως των αποφάσεων κατατάξεως. Ο προσφεύγων επικαλείται επίσης, με το υπόμνημα απαντήσεώς του, άλλο ένα νέο περιστατικό το οποίο συνίσταται στο ότι ανακάλυψε, κατά τη διάρκεια της διαδικασίας ενώπιον του Πρωτοδικείου, απόφαση του Ελεγκτικού Συνεδρίου του 1985 σχετικά με την κατάταξη των υπαλλήλων που προέρχονται από τα ΕΕΟ, χωρίς όμως να δηλώνει ότι υπέβαλε αίτηση ανακατατάξεως βάσει αυτής της ανακαλύψεως.

Εκτίμηση του Πρωτοδικείου

26 Το Πρωτοδικείο επισημαίνει ότι ο προσφεύγων αδιαμφισβήτητα ενημερώθηκε για τις αποφάσεις κατατάξεως που αποτελούν το αντικείμενο της παρούσας προσφυγής με έγγραφα της 11ης Ιουλίου 1990 και της 12ης Οκτωβρίου 1990, ότι οι επίδικες κατατάξεις προβλέπονται επίσης από τις συμβάσεις που υπέγραψε ο προσφεύγων τις ίδιες ημερομηνίες και ότι δεν ασκήθηκε καμιά ένσταση κατά των κατατάξεων αυτών εντός της τρίμηνης προθεσμίας που άρχισε να τρέχει από τις δύο αυτές ημερομηνίες.

27 Κατά πάγια νομολογία (απόφαση του Πρωτοδικείου της 25ης Σεπτεμβρίου 1991, Τ-54/90, Lacroix κατά Επιτροπής, Συλλογή 1991, σ. II-749, και διάταξη της 25ης Φεβρουαρίου 1992, Τ-67/91, Torre κατά Επιτροπής, Συλλογή 1992, σ. II-261), οι προθεσμίες ασκήσεως ενστάσεως και προσφυγής των άρθρων 90 και 91 του ΚΥΚ, τα οποία εφαρμόζονται κατ' αναλογία και για τους εκτάκτους και επικουρικούς υπαλλήλους δυνάμει των άρθρων 46 και 73 του καθεστώτος λοιπού προσωπικού των Κοινοτήτων, είναι δημοσίας τάξεως και, ακόμη και στην περίπτωση που η διοίκηση απήντησε, κατά το στάδιο της διοικητικής διαδικασίας που προηγείται της ασκήσεως προσφυγής, στα επιχειρήματα που επικαλέστηκε ο προσφεύγων επί της ουσίας, το Πρωτοδικείο δεν απαλλάσσεται της υποχρεώσεως να ελέγξει το παραδεκτό της προσφυγής υπό το πρίσμα της τηρήσεως των προθεσμιών του ΚΥΚ.

28 Ναι μεν η επέλευση ουσιώδους νέου περιστατικού μπορεί να δικαιολογήσει την υποβολή αιτήσεως επανεξετάσεως αποφάσεως κατατάξεως μετά τη λήξη της προθεσμίας υποβολής ενστάσεως, σε περίπτωση όμως απορρίψεως αυτής της αιτήσεως, είτε ρητής είτε σιωπηρής, ο ενδιαφερόμενος υπάλληλος οφείλει να την προσβάλλει εντός της προθεσμίας ασκήσεως ενστάσεως του άρθρου 90, παράγραφος 2, του ΚΥΚ, δεν μπορεί δε να κινήσει εκ νέου ή να παρατείνει αυτή την προθεσμία με νέα αίτηση. Πράγματι, η παρεχόμενη από το άρθρο 90, παράγραφος 1, του ΚΥΚ, σε κάθε υπάλληλο ευχέρεια να ζητήσει από την ΑΔΑ να λάβει γι' αυτόν απόφαση δεν επιτρέπει να παραμεριστούν οι προθεσμίες υποβολής ενστάσεως και ασκήσεως προσφυγής των άρθρων 90 και 91 του ΚΥΚ, αμφισβητώντας εμμέσως προηγούμενη απόφαση που δεν έχει προσβληθεί εμπροθέσμως (απόφαση του Δικαστηρίου της 26ης Σεπτεμβρίου 1985, 231/84, Valentini κατά Επιτροπής, Συλλογή 1985, σ. 3027).

29 Στην παρούσα υπόθεση, ο προσφεύγων υπέβαλε στις 7 Μαρτίου 1991 την πρώτη αίτηση ανακατατάξεως η οποία στηριζόταν στην έναρξη ισχύος της αποφάσεως 91/17. Στις 15 Μαρτίου 1991, έλαβε έγγραφο που απέρριπτε αυτή την αίτηση για τον λόγο ότι η οργανική του θέση δεν ενέπιπτε στο πεδίο εφαρμογής της αποφάσεως 91/17, έτσι ώστε η έναρξη ισχύος της αποφάσεως αυτής να μην αποτελεί, γι' αυτόν, νέο ουσιώδες περιστατικό. Το έγγραφο αυτό, όμως, το οποίο έχει γραφεί σε χαρτί που φέρει την επικεφαλίδα του Γενικού Γραμματέα του Ελεγκτικού Συνεδρίου καθώς και το όνομά του τυπωμένο στο τέλος της σελίδας, δεν περιέχει ιδιόχειρη υπογραφή.

30 Στις 10 Ιουνίου 1991, αναφερόμενος στο έγγραφο του Γενικού Γραμματέα της 15ης Μαρτίου 1991 το οποίο χαρακτήρισε ως «ανυπόγραφο», ο προσφεύγων υπέβαλε νέα αίτηση ανακατατάξεως στηριζόμενη, μεταξύ άλλων, στην έναρξη ισχύος της αποφάσεως 91/17. Η αίτησή του περί ανακατατάξεως καταλήγει ως εξής: «πρώτον, εμμένω στην αίτησή μου ανακατατάξεως που υπέβαλα στις 7 Μαρτίου 1991 και για την οποία δεν έχω λάβει νομικώς έγκυρη απάντηση». Η δεύτερη αυτή αίτηση απορρίφθηκε με έγγραφο, δεόντως υπογεγραμμένο, του Γενικού Γραμματέα του Ελεγκτικού Συνεδρίου της 26ης Αυγούστου 1991.

31 Στις 22 Νοεμβρίου 1991, ο προσφεύγων υπέβαλε ένσταση. Μετά την απόρριψη της ενστάσεως αυτής στις 6 Μαΐου 1992, ο προσφεύγων άσκησε την υπό κρίση προσφυγή στις 3 Αυγούστου 1992.

32 Ενόψει της εξελίξεως αυτής της διαδικασίας, που μόλις περιγράφηκε, το Πρωτοδικείο διαπιστώνει ότι, έστω και αν η έναρξη ισχύος της αποφάσεως 91/71 μπορούσε να θεωρηθεί νέο ουσιώδες περιστατικό που δικαιολογεί την υποβολή από τον προσφεύγοντα αιτήσεως επανεξετάσεως της κατατάξεώς του, το περιστατικό αυτό δεν έχει καμιά επίπτωση επί του παραδεκτού της προσφυγής, δεδομένου του εκπροθέσμου της ενέργειας του προσφεύγοντος.

33 Πρώτον, αν θεωρηθεί ότι το έγγραφο του Γενικού Γραμματέα της 15ης Μαρτίου 1991 δεν αποτελεί «νομικώς έγκυρη» απάντηση στην πρώτη αίτηση της 7ης Μαρτίου 1991, η τελευταία αυτή θα πρέπει να λογισθεί ότι απορρίφθηκε σιωπηρώς στις 7 Ιουλίου 1991. Με την απόρριψη αυτή άρχισε να τρέχει η προθεσμία υποβολής ενστάσεως, η οποία έληξε στις 7 Οκτωβρίου 1991.

34 Η ένσταση που υποβλήθηκε δυνάμει του άρθρου 90, παράγραφος 2, του ΚΥΚ, κατατέθηκε στις 22 Νοεμβρίου 1991, δηλαδή πέραν αυτής της προθεσμίας υποβολής ενστάσεως, χωρίς η έκδοση αποφάσεως απορρίψεως της δευτέρας αιτήσεως ανακατατάξεως, της 26ης Αυγούστου 1991, να έχει ως αποτέλεσμα την κίνηση εκ νέου της προθεσμίας υποβολής ενστάσεως. Πράγματι, όπως έχει κρίνει ήδη το Πρωτοδικείο και το Δικαστήριο, το άρθρο 91, παράγραφος 3, τελευταίο εδάφιο, του ΚΥΚ, κατά το οποίο «σε περίπτωση που κατόπιν σιωπηρής απορριπτικής αποφάσεως, αλλά εντός της προθεσμίας ασκήσεως προσφυγής, ληφθεί ρητή απόφαση για την απόρριψη αιτήματος, η προθεσμία ασκήσεως προσφυγής αρχίζει εκ νέου», δεν μπορεί να εφαρμοσθεί στο στάδιο της αιτήσεως και πριν από την άσκηση της ενστάσεως. Αφενός μεν, εφόσον πρόκειται για διάταξη που αφορά τον τρόπο υπολογισμού της προθεσμίας ασκήσεως προσφυγής, το άρθρο 91, παράγραφος 3, τελευταίο εδάφιο, πρέπει να ερμηνευθεί στενά και κατά γράμμα. Αφετέρου δε, η ρητή απόρριψη αιτήσεως, μετά από σιωπηρή απορριπτική απόφαση, δεν μπορεί να κινήσει εκ νέου την προθεσμία διότι έχει χαρακτήρα αμιγώς βεβαιωτικής πράξεως (βλ. την απόφαση του Δικαστηρίου της 20ής Μαρτίου 1984, 75/82 και 117/82, Razzouk και Beydoun κατά Επιτροπής, Συλλογή 1984, σ. 1509, σκέψη 12· διάταξη του Πρωτοδικείου της 1ης Οκτωβρίου 1991, Τ-38/91, Κούσιος κατά Επιτροπής, Συλλογή 1991, σ. II-763, σκέψη 29· αποφάσεις του Πρωτοδικείου της 17ης Οκτωβρίου 1991, Τ-129/89, Offermann κατά Κοινοβουλίου, Συλλογή 1991, σ. II-855, σκέψη 22, και της 10ης Απριλίου 1992, Τ-15/91, Bollendorff κατά Κοινοβουλίου, Συλλογή 1992, σ. II-1679, σκέψη 26).

35 Υπό το πρίσμα αυτό, ούτε η δεύτερη αίτηση ανακατατάξεως, της 10ης Ιουνίου 1991, μπορεί να θεωρηθεί ένσταση κατά την έννοια του άρθρου 90,

παράγραφος 2, του ΚΥΚ, δεδομένου ότι υποβλήθηκε μετά τη λήξη της προθεσμίας των τεσσάρων μηνών που παρέχει στη διοίκηση το άρθρο 90, παράγραφος 1, του ΚΥΚ, για να απαντήσει σε μια αίτηση.

36 Δεύτερον, αν το έγγραφο του Γενικού Γραμματέα της 15ης Μαρτίου 1990 μπορεί να λογισθεί ως απόφαση απορρίψεως της πρώτης αιτήσεως, η απόρριψη αυτή κίνησε την προθεσμία υποβολής ενστάσεως, η οποία έληξε στις 15 Ιουνίου 1991.

37 Ο προσφεύγων υπέβαλε την ένστασή του στις 22 Νοεμβρίου 1991. Εξάλλου, η απόφαση απορρίψεως της δευτέρας αιτήσεως, που εκδόθηκε στις 26 Αυγούστου 1991, δεν μπορεί, ως αμιγώς βεβαιωτική πράξη της αποφάσεως απορρίψεως της πρώτης αιτήσεως, να κινήσει εκ νέου την προθεσμία υποβολής ενστάσεως.

38 Κατά το μέτρο που, υπό το πρίσμα αυτό, η δεύτερη αίτηση της 10ης Ιουνίου 1991 θα μπορούσε να ερμηνευθεί ως ένσταση, η παρούσα προσφυγή θα ήταν πάντως εκπρόθεσμη, διότι το δικόγραφο κατατέθηκε στη Γραμματεία του Πρωτοδικείου στις 3 Αυγούστου 1992, δηλαδή πέραν των τριών μηνών από της αποφάσεως της 26ης Αυγούστου 1991 που απέρριψε τη δεύτερη αίτηση της 10ης Ιουνίου 1991.

39 Από τις προηγούμενες σκέψεις προκύπτει ότι η προσφυγή πρέπει να απορριφθεί ως απαράδεκτη.

Επί των δικαστικών εξόδων

40 Κατά το άρθρο 87, παράγραφος 2, του Κανονισμού Διαδικασίας, ο ηττηθείς διάδικος καταδικάζεται στα έξοδα, εφόσον υπήρχε σχετικό αίτημα του νικήσαντος διαδίκου. Κατά το άρθρο 87, παράγραφος 3, του ίδιου κανονισμού,

το Πρωτοδικείο μπορεί όμως να κατανείμει τα έξοδα, εφόσον συντρέχουν εξαιρετικοί λόγοι, κατά δε το άρθρο 88, στις διαφορές των Κοινοτήτων και των υπαλλήλων τους, τα όργανα φέρουν τα έξοδά τους.

41 Το Πρωτοδικείο υπενθυμίζει ότι στην παρούσα προσφυγή το καθού δεν κατέθεσε υπόμνημα αντικρούσεως εντός της προβλεπομένης προθεσμίας και ότι η παράλειψη αυτή επέφερε την εφαρμογή από τον προσφεύγοντα της διαδικασίας ερήμην αποφάσεως που προβλέπει το άρθρο 122 του Κανονισμού Διαδικασίας. Κατά τη δημόσια συνεδρίαση που διεξήχθη στο πλαίσιο αυτής της διαδικασίας, ο προσφεύγων κάλεσε όμως το Πρωτοδικείο να επιτρέψει στο καθού να υποβάλει το υπόμνημά του εκπροθέσμως.

42 Το Πρωτοδικείο θεωρεί δίκαιο να επιβάλει τα δικαστικά έξοδα του προσφεύγοντος που αφορούν την εφαρμογή της διαδικασίας εκδόσεως ερήμην αποφάσεως και τη δημόσια συνεδρίαση της 10ης Νοεμβρίου 1992 εις βάρος του καθού.

Για τους λόγους αυτούς,

Ο ΠΡΟΕΔΡΟΣ ΤΟΥ ΠΕΜΠΤΟΥ ΤΜΗΜΑΤΟΣ
ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟΥ

διατάσσει:

1) Απορρίπτει την προσφυγή ως απαράδεκτη.

2) Το καθού φέρει, πέραν των δικών του δικαστικών εξόδων, και τα έξοδα του προσφεύγοντος που αφορούν την εφαρμογή της διαδικασίας εκδόσεως ερήμην αποφάσεως και τη δημόσια συνεδρίαση της 10ης Νοεμβρίου 1992.

3) Ο προσφεύγων φέρει τα υπόλοιπα δικά του δικαστικά έξοδα.

Λουξεμβούργο, 14 Ιουλίου 1993.

Ο Γραμματέας | Ο Πρόεδρος

H. Jung | D. P. M. Barrington